

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 373/2020-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Milan Ficek, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Er 1787/2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Er 1787/2015 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Bratislava III p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Er 1787/2015 konal bez zbytočných prietáhov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je jej Okresný súd Bratislava III povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. [REDACTED] priznáva náhradu trov konania v sume 450,29 € (slovom štyristopäťdesiat eur a dvadsaťdeväť centov), ktorú je Okresný súd Bratislava III povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Milana Ficeka, Žilinská 14, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 373/2020-12 z 27. augusta 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Er 1787/2015 (ďalej aj „exekučné konanie“).

2. Sťažovateľka ako povinná v exekučnom konaní podala 6. mája 2016 na okresnom súde návrh na odklad a zastavenie exekúcie. O jej návrhoch rozhodol okresný súd (súdny úradník, pozn.) uznesením z 26. mája 2016 tak, že jej návrh na zastavenie exekúcie zamietol a súčasne nepovolil ani odklad exekúcie. Uznesenie jej bolo doručené 20. júna 2016.

3. Sťažovateľka podala následne proti uzneseniu okresného súdu odvolanie v júli 2016, ale dosiaľ o jej odvolaní tri a pol roka okresný súd (sudca) nerozhodol aj napriek tomu, že podala sťažnosť na pried'ahy predsedovi okresného súdu v januári 2020. Predseda však dosiaľ v jej veci nevykonal žiadnu nápravu a ani na jej sťažnosť neodpovedal. Ťažiskovou námietkou sťažovateľky je tak neprimeraná dĺžka exekučného konania, v dôsledku čoho malo dôjsť aj k porušeniu jej označených práv.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných pried'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných pried'ahov a okrem toho sa domáha priznania finančného zadost'učinenia v sume 2 500 € a náhrady trov konania v sume 450,29 €.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a ďalšie podanie sťažovateľky

5. Na výzvu ústavného súdu sa podaním sp. zn. Spr 386/2020 z 12. októbra 2020 doručeným ústavnému súdu 20. októbra 2020 vyjadril k ústavnej sťažnosti predseda okresného súdu prostredníctvom zákonnej sudkyne JUDr. Weisovej, v ktorom okrem iného uviedla:

„Nahliadnutím do súdneho spisu som zistila, že dňa 09.05.2016 bol súdu doručený návrh povinnej na zastavenie exekúcie a odklad exekúcie

dňa 26.05.2016 súd rozhodol o procesnom návrhu podľa predchádzajúceho bodu uznesením č.1.33

dňa 07.07.2016 povinná podala voči uzneseniu čl.33 odvolanie

dňa 26.09.2016 bol daný pokyn sudcu na doručenie odvolania oprávnenému

dňa 28.08.2017 doručené vyjadrenie oprávneného k odvolaniu

K námietkam sťažovateľky uvádzam, že dlhšie lehoty medzi niektorými úkonmi súdu boli spôsobené mojou neprimeranou zaťaženosťou - na tunajšom súde bolo vedených v rozhodnom období niekoľko tisíc živých exekúcií, konkrétne v roku 2016 - 90 090 vecí,

v roku 2017 - 94 021 vecí, v roku 2018 - 91 674 vecí, v roku 2019 86 763 vecí napriek tomu, že niektoré úkony a rozhodnutia vykonávajú vsú, v rozhodujúcom období prevažujúca väčšina úkonov, ktoré vykonal sudca, spadala do mojej kompetencie.“

5.1 V ďalšej časti svojho vyjadrenia zákonná sudkyňa okresného súdu predložila ústavnému súdu podrobnú štatistiku vybavených vecí za posledné 4 roky a v závere uviedla: *„Dovolím si poukázať aj na to, že exekučné oddelenia sú na tunajšom súde zriadené pre vsú a sudca v nich vykonáva iba zákonom predpokladané úkony o ktorých podľa zákona (o súdnych úradníkoch) nemôže rozhodnúť sudca. Z vyššie uvedeného nepochybne vyplýva, že vo všetkých mne pridelených veciach som z objektívnych dôvodov nemohla postupovať bezodkladne. Záverom uvádzam, že sťažovateľkou požadované zadostučinenie sa mi nejaví ako primerané vzhľadom na predmet konania a odôvodnenie obsiahnuté v ústavnej sťažnosti.“*

6. K vyjadreniu okresného súdu (a uvedenej chronológie jeho úkonov, s ktorou sa ústavný súd oboznámil zo spisu, pozn.) zaujal na základe výzvy ústavného súdu stanovisko aj právny zástupca sťažovateľky, ktorý vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 28. októbra 2020 v podstatnom uviedol, že trvá na podanej sťažnosti, ako aj dôvodoch v nej uvedených v celom rozsahu. Z vyjadrenia okresného súdu je evidentné, že od 28. augusta 2017 sa daná vec vôbec „neposunula“. Vec nie je tri roky právoplatne rozhodnutá a sťažovateľka je v neistote, kedy a hlavne ako okresný súd rozhodne a ako sa bude ďalej v exekučnom konaní pokračovať. Náhrada nemajetkovej ujmy má kompenzovať tento stav právnej neistoty, do ktorého bola osoba z dôvodu neprimerane dlho vedeného konania (rozhodovania súdu) uvrhnutá a udržiavaná. Intenzitu ujmy, a teda ani výšku nároku nie je možné preukázať, pretože je to psychologická a do istej miery aj subjektívna kategória. Zároveň si uplatňuje nárok na náhradu trov konania voči okresnému súdu za ďalší (tretí) úkon právnej služby – vyjadrenie vo veci, a to v sume 225,14 €.

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení

sa s ich vyjadreniami dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

11. Sťažovateľka sa svojou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť postupom okresného súdu v exekučnom konaní.

12. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv

nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

14. V súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd už vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03 alebo III. ÚS 229/04, I. ÚS 130/2020), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma. Aj podľa názoru EŠLP by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04).

15. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“),

a to § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1 OSP, ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

16. V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ .

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

18. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, resp. na odklad exekúcie tvorí bežnú a štandardnú agendu rozhodovania exekučných súdov. Zároveň ústavný súd vzal na zreteľ, že preskúmanie tejto otázky je z právneho i skutkového hľadiska nenáročná agenda.

19. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil podstatnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným priet'ahom. Čiastočne na ťarchu sťažovateľky z pohľadu zbytočných priet'ahov

možno pripísať len skutočnosť, že nehájila dostatočne svoje práva v napadnutom konaní v zmysle zásady „*vigilantibus iuris*“, hoci už 7. júla 2016 podala proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka odvolanie. Sťažnosť na nečinnosť bola doručená predsedovi okresného súdu až v januári 2020 a ústavnú sťažnosť podala až 3. júna 2020.

20. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, pričom z prehľadu procesných úkonov zistil v postupe okresného súdu nečinnosť v trvaní viac ako tri roky. Z predloženého súvisiaceho spisu okresného súdu vyplýva, že vo veci sudkyňa okresného súdu ešte o odvolaní nerozhodla. Uvedenú nečinnosť okresného súdu bez existencie zákonnej prekážky ústavný súd hodnotí ako zbytočné prietahy v napadnutom konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho hľadiska netolerovateľné.

21. Obranu okresného súdu, podľa ktorého zdĺhavé rozhodovanie okresného súdu v napadnutom konaní bolo spôsobené enormným nápadom v exekučných veciach a ďalšími okolnosťami uvedenými vo vyjadrení zákonnej sudkyne okresného súdu v bode 5, nebolo možné akceptovať. V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, ho nezbavuje zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nepredstavuje dôvody, ktoré by mohli byť interpretované inak než technické a organizačné problémy, ktoré však nemôžu ísť na ťarchu účastníka, ktorý od súdu právom očakáva ochranu svojich práv v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k prietahom, ktoré neboli spôsobené zložitou vecou, ale nečinnosťou okresného súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom

okresného súdu v exekučnom konaní, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie finančného zadosťučinenia

23. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

24. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

25. Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd stále ani po prijatí ústavnej sťažnosti svojím uznesením ešte nerozhodol o odvolaní sťažovateľky, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku nálezu).

26. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

27. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

28. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

29. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva

a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

30. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 500 €, čo odôvodnila jej dlhotrvajúcou právnou neistotou a ďalšími dôvodmi (prežitý stres súvisiaci s nespravodlivým, nezákonným a dosiaľ naďalej právoplatne neskončeným súdnym konaním, pozn.).

31. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil zásadou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je reparácia nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody, ktorá by sa po splnení zákonných podmienok mohla uplatňovať v konaní pred všeobecnými súdmi (m. m. IV. ÚS 84/02).

32. Vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania, najmä význam napadnutého konania pre sťažovateľku (jeho predmetom je exekúcia sumy viac ako 2 500 € s príslušenstvom), a tiež okolnosť, že v napadnutom konaní sťažovateľka včas aj adekvátnym spôsobom nehájila svoje práva (bod 19), ústavný súd považoval priznanie požadovanej sumy 1 000 € pre sťažovateľku za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde.

VI.

Trovy konania

33. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

34. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom a ktoré sťažovateľka

uplatnila najprv v sume 450,29 € a potom ešte v sume 225,14 € za vyjadrenie k stanovisku okresného súdu z 28. októbra 2020.

35. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2020 (prevzatie a prípravu zastúpenia, písomné vyhotovenie ústavnej sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Hodnota jedného úkonu právnej služby je 177 € + režijný paušál pre rok 2020 v sume 10,62 € + 20 % DPH, tak ako si ich sťažovateľka uplatnila v konaní pred ústavným súdom (bod 4 výroku nálezu). Pokiaľ ide o vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľky k stanovisku okresného súdu doručeného ústavnému súdu 28. októbra 2020, ústavný súd za tento úkon právnej služby náhradu trov sťažovateľke nepriznal, keďže stanovisko neobsahovalo nové skutočnosti ani argumentáciu, ktoré by ústavnému súdu neboli známe zo súdneho spisu alebo samotnej ústavnej sťažnosti. V tejto časti preto jej nároku nevyhovelo (bod 5 výroku nálezu).

36. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky, ktorý preukázal, že je platcom DPH (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

37. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu